

Oslo

Byrådsavdeling for finans

Befolknings- framskrivingen for Oslo 2026-2050

Dokumentasjonsrapport

2 • Byrådsavdeling for finans

Resultatene fra befolkningsframskrivingen for Oslo 2026-2050 er tilgjengelige i Oslo kommunes statistikkbank. <https://statistikbanken.oslo.kommune.no/>

For oppsummering av hovedtrekkene i befolkningsframskrivingen, se artikkel på statistikksidene til Oslo kommune (<https://www.oslo.kommune.no/statistikk/befolkning>).

Eventuelle spørsmål sendes til: oslostatistikken@byr.oslo.kommune.no

Innhold

1	KOMPAS-modellen	4
1.1	Fra 98 delbydeler, til 15 bydeler, til Oslo i alt	4
2	Usikkerhet	6
2.1	Kort og lang sikt	6
2.2	Treffsikkerhet	7
2.3	Scenarioer	9
3	Forutsetninger	10
3.1	Fruktbarhet	10
3.1.1	Resultater ved ulike fruktbarhetsscenarioer	12
3.2	Dødelighet	13
3.2.1	Resultater ved ulike dødelighetsscenarioer	15
3.3	Nettoinnflytting	16
3.3.1	Om flyttemodellen	16
3.3.2	Beregninger i flyttemodellen	17
3.3.3	Resultater ved ulike scenarioer av nettoinnflytting	19
3.4	Boligbygging	20
3.4.1	Boligregnskapet	20
3.4.2	Resultater på bydel	22
4	Scenariene sammenlignet	23
5	Endringer i geografiske inndelinger	24
5.1	Kommende bydelsreform	24
5.2	Uten registrert adresse	25
	Vedlegg 1.	27

Befolkningsframskrivingen for Oslo 2026-2050

Oslo kommunes befolkningsframskriving benyttes som beslutningsgrunnlag på mange ulike områder. Hensikten er å gjøre kommunen i stand til å være i forkant, slik at kommunen kan dimensjonere tjenestetilbudet i takt med befolkningsutviklingen og sørge for en infrastruktur tilpasset innbyggertallet. Dersom det for eksempel forventes flere barn, må kommunen sørge for å ha nok skoler og barnehager. Blir det flere eldre, trenger vi flere sykehjem, flere eldre-/senior-sentre og flere ansatte i hjemmetjenesten. I tillegg skal en del tjenester leveres der folk bor. Det er derfor viktig at vi også beregner *hvor* i byen befolkningsveksten vil komme og i hvilke aldersgrupper.

Hvert annet år framskriver også SSB befolkningen i Oslo, noe de gjør for alle landets kommuner. SSBs framskrivinger¹ fungerer som god rettesnor for Oslo kommunes egne framskrivinger. Hovedforskjellen på Oslo kommunes og SSBs framskrivinger er at Oslo kommune framskriver befolkningen på bydel- og delbydelsnivå i tillegg til kommunenivå, og benytter en modell som tar hensyn til forventet boligbygging i ulike områder av byen. SSBs modell er rent demografisk, tar ikke hensyn til boligbygging, og den gir kun resultater på kommunenivå, ikke på bydel- eller delbydelsnivå.

1 KOMPAS-modellen

Befolkningsframskrivingen til Oslo kommune lages i modellverktøyet KOMPAS² som leveres av Cowi AS. I likhet med de fleste modeller som brukes til befolkningsframskrivinger i dag, er KOMPAS en såkalt kohort-komponent-modell. Kort fortalt tar modellen utgangspunkt i siste tilgjengelige statistikkår, som viser status for befolkningen etter alder, kjønn og bosted, og framskriver en ny befolkning et og et år fram i tid. Antagelser om framtidig fruktbarhet, dødssannsynligheter, netto innflytting og boligbygging gjøres utenfor KOMPAS-modellen, og brukes som forutsetninger (input) i modellen. Resultatene av framskrivingen gir et anslag over hvor mange mennesker det vil bo i Oslo i årene framover fordelt på bydel, delbydel, kjønn og alder, gitt forutsetningene.

1.1 Fra 98 delbydeler, til 15 bydeler, til Oslo i alt

KOMPAS-modellen tar utgangspunkt i delbydel som laveste geografiske nivå. De 98 delbydelene aggregeres opp til 15 bydeler (i tillegg til Sentrum og Marka) som til sammen utgjør Oslo i alt. Cowi AS bestiller hvert år en mengde statistikk fra SSB på lavt geografisk nivå til bruk i modellen, knyttet til befolkning, flytting, fødsle, døde og boligmengde.

¹ Leknes, S. & S. A. Løkken (2026). Befolkningsframskrivinger for kommunene 2026. *Rapporter 2026/22*. Statistisk sentralbyrå.

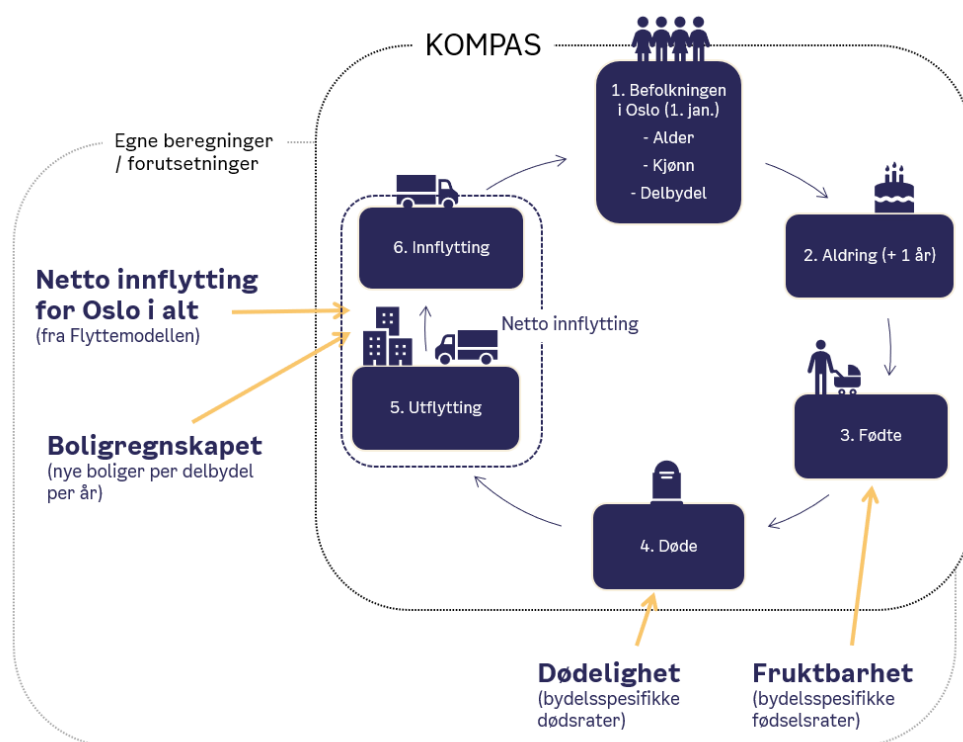
² KOMPAS er en forkortelse for Kommunenes plan- og analysesystem. Systemet leveres av Cowi AS, og benyttes av mange norske kommuner. Oslo kommune har benyttet KOMPAS siden 2009. Les mer om KOMPAS på <https://forum.kompas.no/>

KOMPAS-modellen skiller mellom eksterntflytting (flytting ut og inn av Oslo) og internflytting (flytting mellom delbydeler). Oslo kommune lager en egen beregning av eksterntflyttingen. Dette gjøres utenfor KOMPAS-modellen og brukes som en forutsetning inn i modellen (se kapittel om flyttemodellen). Den geografiske fordelingen på delbydelsnivå og aldersstrukturen på flytterne håndteres derimot av KOMPAS-modellen.

For å beregne den framtidige flyttingen til og fra delbydelene benytter modellen både flyttestatistikk og boligstatistikk på delbydelsnivå. Det aldersspesifikke flyttemønsteret er sentralt i modellen og simuleres i KOMPAS i tråd med statistikken fra de siste fem årene (estimeringsperioden). Den geografiske fordelingen av flytterne påvirkes i tillegg av det som i modellen kalles *boligtilbudet*. Boligtilbudet består av (1) forventet antall nybygde boliger, (2) fristilte boliger som følge av dødsfall og (3) fristilte boliger som følge av fraflytting, fordelt på delbydeler og ulike boligtyper. Anslaget for *forventet antall nybygde boliger* blir laget utenfor modellen, i boligregnskapet (se eget kapittel), mens antall fristilte boliger etter dødsfall eller fraflytting, beregnes i KOMPAS med statistikk fra estimeringsperioden (siste 5 år).

For å ta hensyn til lokale forskjeller i fruktbarhet og dødelighet benyttes bydelsspesifikke fødsels- og dødsrater, ettersom delbydelssrater er for lite robuste på grunn av tynt datagrunnlag. Utover i framskrivingsperioden følger fruktbarhet og dødelighet i hver bydel samme utviklingsbane som for Oslo i alt (se kapitlene om fruktbarhet og dødelighet), men med utgangspunkt i sine bydelsspesifikke nivåer.

Figur 1. Overordnet oversikt over KOMPAS-modellen med Oslo kommunes forutsetninger som input til modellen.

KOMPAS-modellen inneholder mange flere beregningstrinn enn det som er beskrevet her. Beskrivelsen over er en forenklet framstilling, og flere av stegene, som glatting og vekting av data for å unngå utslag der datagrunnlaget er tynt, er utelatt for oversiktens skyld.

2 Usikkerhet

En framskriving bygger på historien og de demografiske mønstrene vi kan lese ut av statistikk, men uforutsette samfunnsendringer kan raskt endre utviklingen. I vår nære fortid har vi sett flere eksempler på dette, som finanskriser, flyktningkriser, ny teknologi, endringer i innvandringsregelverk, medisinske nyvinninger og pandemier. Derfor vil det alltid være usikkerhet knyttet til en befolkningsframskriving. Spørsmålet er imidlertid om vi kan si noe om graden av usikkerhet, og om enkelte deler av framskrivingen er mer usikre enn andre.

2.1 Kort og lang sikt

Befolkningsframskrivingen på kort sikt og lang sikt kan nærmest ses på som to ulike former for framskriving, hvor den ene glir gradvis over i den andre. På kort sikt vil statistikken i startåret og en modell som holder orden på aldringen år for år begrense muligheten for store avvik (se kapittel om treffsikkerhet). På sikt vil vi bevege oss stadig lenger fra statistikken i startåret, og må stole mer og mer på forutsetningene vi har lagt til grunn. Når framskrivingen brukes til å treffe langsiktige beslutninger, anbefaler vi at man ikke bare ser på mellomalternativet, men også på hvordan ulike scenarioer utvikler seg over tid (se kapittel om scenarioer). Scenarioene gir et bredere perspektiv og viser hvor følsom framskrivingen er for endrede forutsetninger.

For de første årene i framskrivingsperioden har vi et solid utgangspunkt: statistikk over dagens befolkning fordelt på alder, og en modell som holder orden på den årlige aldringen. Vi starter altså med en befolkning som er «riktig», og en modell som sørger for at alle blir ett år eldre. De to første boksene i figuren under, *dagens befolkning* og *aldring*, er uten usikkerhet. Først når vi beregner de demografiske endringene, fødsler, dødsfall og flyttinger, kommer usikkerheten inn. Her har vi heldigvis også statistikk, og vi bruker aldersspesifikke mønstre til å anslå endringene det kommende året. Men selv om mønstrene er relativt stabile, varierer de litt fra år til år, og det er vanskelig å treffe helt nøyaktig. Likevel gjelder disse endringene bare et mindretall av befolkningen gjennom et år. De fleste hverken flytter, får barn eller dør, men bor i samme bolig mens de blir ett år eldre.

På lengre sikt hviler framskrivingen i stadig større grad på forutsetningene. Jo flere år vi legger til, desto fjernere blir den sikre statistikken i startåret, og desto mer betyr de beregnede demografiske endringene for resultatet. Ettersom det er disse endringene som bringer inn usikkerhet, øker usikkerheten gradvis år for år.

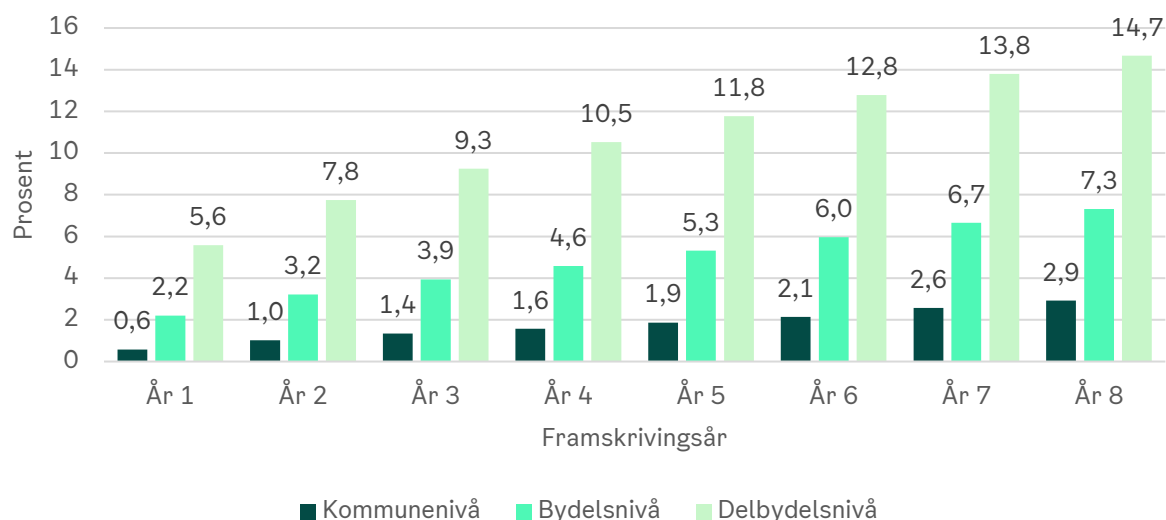

2.2 Treffsikkerhet

Treffsikkerheten avhenger i hovedsak av tre forhold: hvor stor gruppen er, hvor langt fram vi framskriver, og hvor utsatt gruppen er for demografiske endringer. Ved å sammenligne eldre framskrivinger med statistikk, kan vi undersøke hvor mye disse forholdene har å si for treffsikkerheten.

Vi har analysert mellomalternativet for framskrivingene til Oslo kommune, laget i perioden 2017 til 2025, og sammenlignet med statistikk etter hvert som denne har blitt tilgjengelig. I analysen sammenstilte vi framskrevne tall på ettårig alder med offisiell statistikk og beregnet prosentvis absoluttavvik for hvert alderstrinn. For eksempel kunne vi for 2017-framskrivingen sammenligne beregnede tall med ni statistikk-tidspunkter (2018–2026), mens for 2025-framskrivingen kunne vi bare sammenligne det første året (2026). Vi begrenset analysen til alderstrinn mellom 0 og 89 år. I aldersgruppen 90 år og eldre er antall personer så lavt at denne typen analyse blir lite meningsfull.

Figur 2. Gjennomsnittlig prosentvis avvik fra statistikk per alderstrinn (ettårig alder) 0-89 år, etter framskrivingsår. (Analyse av framskrivinger fra 2017-2025)

Resultater på kommunenivå

Analysen viste at framskrivingene i gjennomsnitt bommet med 0,6 prosent per alderstrinn det første året. For et alderstrinn med 10 000 personer tilsvarer dette et typisk avvik på rundt 60 personer. Avvikene økte gradvis fra 0,6 prosent det første året til 2,9 prosent etter åtte år. Avvikene var prosentvis størst i alderstrinn med få personer, som i de eldste aldersgruppene.

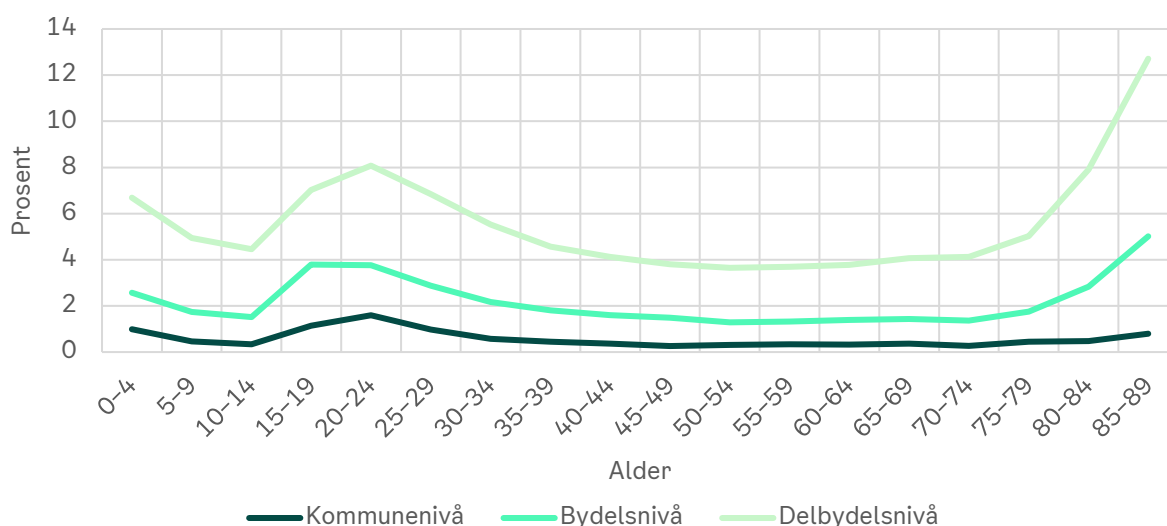
Resultater på bydels- og delbydelsnivå

Jo færre personer det er i et alderstrinn, desto større blir de prosentvise avvikene. På bydelsnivå var gjennomsnittlig avvik 2,2 prosent første året, og 7,3 prosent etter åtte år. For et alderstrinn med 1 000 personer betyr dette henholdsvis 22 og 73 personer. På delbydelsnivå var avvikene større: 5,6 prosent første året og 14,7 prosent etter åtte år. I en delbydel er det imidlertid færre personer per aldersgruppe. For en delbydel med 100 personer i en aldersgruppe tilsvarer det fra 6 til 15 personer.

Resultater fordelt på aldersgrupper

Som forklart tidligere er det de demografiske endringene, fruktbarhet, inn- og utflytting og levealder, som skaper usikkerhet i framskrivingen. Disse endringene treffer noen aldersgrupper i større grad enn andre. For eksempel flytter unge voksne mer enn andre, mens de eldste er mer utsatt for å dø enn de yngre. Fruktbarheten skiller seg ut ved at usikkerheten flytter seg oppover i alder. I det første framskrivingsåret påvirker den bare antall 0-åringer. Året etter gjelder den ettåringene, og etter hvert hele barnehagegruppen og deretter skolebarna.

Figur 3. Gjennomsnittlig prosentvis avvik fra statistikk fordelt på alder for framskrivingsår 1. (Analyse av framskrivinger fra 2017-2025)

Dette forklarer hvorfor noen aldersgrupper er vanskeligere å treffe enn andre. Unge voksne er en stor gruppe, men også den mest flytteaktive. Barn i barnehagealder er vanskeligere å framskrive enn skolebarn, både fordi de flytter mer, og fordi resultatet avhenger av

fruktbarhetsforutsetningen. De aller eldste er ekstra krevende fordi gruppen er liten samtidig som dødeligheten er høy, og modellen regner med gjennomsnittlige dødssannsynligheter. I små grupper kan det faktiske antallet dødsfall avvike mye fra gjennomsnittet, selv om sannsynlighetene i seg selv er riktige.

Boligbygging gjør enkelte områder vanskeligere å treffe

Vi har ikke her gjort en egen analyse for delbydeler med ulik forventet boligbygging. Likevel, det følger logisk av modellen at boligbygging utfordrer treffsikkerheten på samme måte som de demografiske endringene, men geografisk i stedet for etter alder.

KOMPAS-modellen bruker anslaget for forventet boligbygging til å simulere flytting, slik at områder med mye forventet boligbygging også får mye tilflytting i modellen. Her slår to usikkerheter inn samtidig. Vi vet ikke sikkert hvor mange boliger som blir bygd eller når, og vi vet heller ikke sikkert hvor mye flytting boligene faktisk vil utløse. Framskrivningen er derfor mer usikker i områder med mye forventet boligbygging enn i områder med lite.

Tre forhold som påvirker treffsikkerheten

Kort oppsummert kan vi si at treffsikkerheten påvirkes av tre forhold:

- **Hvor stor gruppen er.** Små grupper svinger mer fra år til år, og det samme avviket i antall personer blir et større prosentvis avvik.
- **Hvor langt fram i tid vi framskriver.** Usikkerheten øker år for år, etter hvert som vi beveger oss bort fra statistikken i startåret.
- **Hvor utsatt gruppen eller området er for demografiske endringer.** Flytting, fødsler og dødsfall slår ulikt ut, og i områder med mye planlagt boligbygging kommer boligusikkerheten i tillegg.

2.3 Scenarier

Treffsikkerhetsanalysen er nyttig på kort sikt, fordi vi kan sammenligne framskrivingene direkte med statistikken og dermed teste hvor godt modellen fungerer. Etter noen år vil avvikene i stadig mindre grad skyldes modellens egenskaper og i økende grad hvor godt forutsetningene traff. Det gir imidlertid mindre mening å måle treffsikkerheten i langsiktige forutsetninger på samme måte som for de kortsiktige resultatene.

Jo lenger fram vi framskriver, desto mer sier avvikene noe om hvorvidt befolkningsutviklingen har fulgt et forutsigbart mønster. På lang sikt vil den målte treffsikkerheten derfor handle mindre om presisjon i beregningene, og mer om hvorvidt den faktiske utviklingen har tatt en uventet retning eller ikke. Når man i ettertid vurderer forutsetningene, må de forstås ut fra kunnskapen som var tilgjengelig da framskrivingene ble laget, ikke ut fra hvor godt de traff med fasit i hånd.

Når vi beveger oss 10-20 år fram i tid, blir usikkerheten så stor at det ofte vil være hensiktsmessig å se på flere framskrivninger enn hovedalternativet alene. Derfor lager vi alternative framskrivninger, eller scenarioer, som viser hvordan befolkningen kan utvikle seg ved endrede forutsetninger. På kort sikt vil resultatene i de ulike alternativene uansett ligge tett på statistikken i startåret. På lang sikt vil det bli tydelig at de ulike scenarioene gir forskjellige resultater, noe som reflekterer at usikkerheten øker år for år.

Hver framskriving er i bunn og grunn en regneoperasjon som, gitt bestemte forutsetninger, gir et bestemt resultat. Den sier ingenting om sannsynlighet og gir ingen tallfesting av usikkerheten. Scenarioene har derfor to funksjoner:

- de illustrerer at usikkerheten øker på lang sikt, og
- de viser hvordan resultatene endrer seg dersom vi justerer på forutsetningene.

Foruten mellomalternativet (hovedalternativet) lager vi høy- og lavalternativer for hver av de demografiske komponentene: fruktbarhet, dødelighet og netto innflytting. I alt har vi laget sju ulike framskrivninger:

- MMM – Mellomalternativ (hovedalternativet)
- HMM – Høy fruktbarhet
- LMM – Lav fruktbarhet
- MHM – Høy levealder
- MLM – Lav levealder
- MMH – Høy netto innflytting
- MML – Lav netto innflytting

De ulike scenarioene kan ha forskjellig relevans avhengig av formålet. Ved planlegging av tjenester rettet mot barnebefolkningen, vil scenarioene for høy- og lav fruktbarhet være relevante å se på. For tjenester rettet mot eldre, vil høy- og lav levealder være relevant. Netto innflytting er den forutsetningen som i størst grad påvirker folkemengden totalt, men med særlig vekt på yrkesaktiv alder.

3 Forutsetninger

Før vi kan kjøre framskrivingsmodellen (KOMPAS) må vi fastsette sentrale forutsetninger for framtidig utvikling i fruktbarhet, dødelighet, netto innflytting og boligbygging. Nedenfor redegjør vi for hvilke forutsetninger som er lagt til grunn i årets framskriving.

3.1 Fruktbarhet

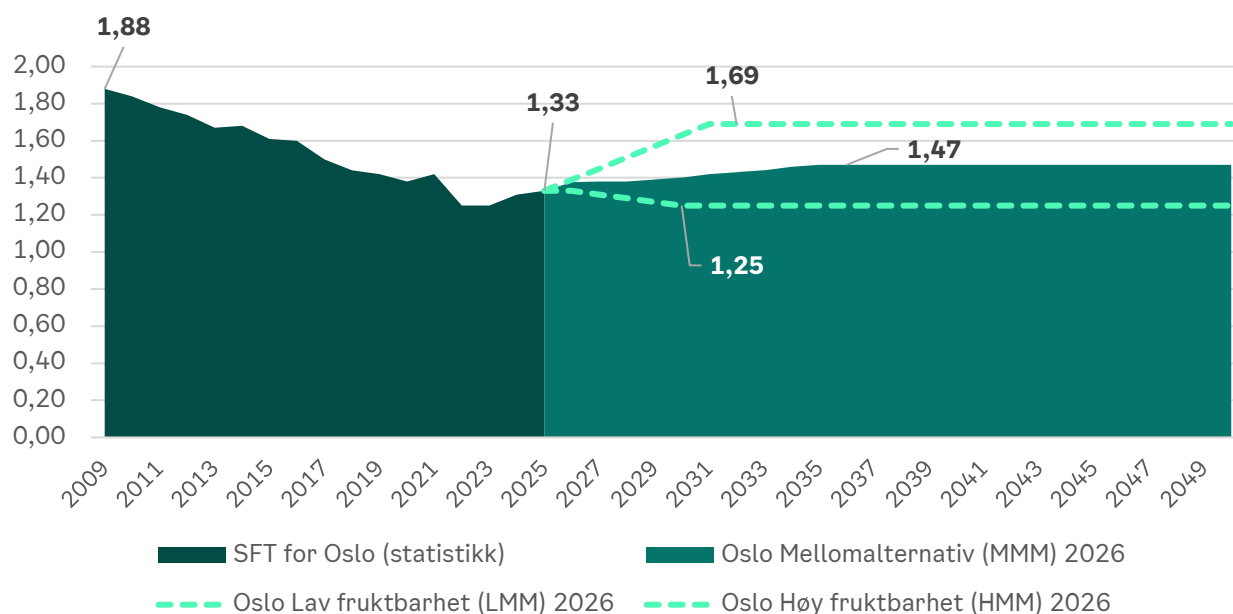
I framskrivingsmodellen benyttes fødselsrater til å beregne antall fødte barn per år i framskrivingsperioden. Modellen tar utgangspunkt i gjennomsnittlige og aldersspesifikke fødselsrater fra de siste fem årene, for hver bydel. Bydelssratene beregnes utenfor KOMPAS, ut fra statistikk om antall fødte barn, mødrenes alder og bosted.

De bydelsspesifikke fødselsratene kombineres med en overordnet bane for utviklingen i fruktbarhet utover i framskrivingsperioden. Det vil si at alle bydelene følger den samme utviklingen framover, men fra ulike utgangspunkt, slik at forskjellene mellom bydeler bevares.

For å bestemme utviklingsbanen fram i tid, brukes samlet fruktbarhetstall (SFT), som er et mål på hvor mange barn kvinner i gjennomsnitt kommer til å få, gitt det årlige fruktbarhetsmønsteret³. Fruktbarheten har variert mye siden slutten av 1960-tallet da SFT var på rundt 2 i Oslo. Etter flere år med synkende SFT, snudde trenden igjen fra midten av 1980-tallet, til en topp i 2009 på 1,88. Etter toppen i 2009 hadde fruktbarheten igjen en synkende trend, til laveste målte SFT i Oslo, på 1,25 i 2022 og 2023. De siste to årene har SFT økt noe igjen, og var på 1,33 i Oslo i 2025.

Tall for første halvår 2026 tyder på at SFT i år vil ligge litt høyere enn i 2025, men fortsatt på et lavt nivå historisk sett. På sikt legger vi til grunn at fruktbarheten gradvis vil ta seg noe opp og at SFT vil ligge på 1,47 fra 2035 i mellomalternativet. Dette er i tråd med SSBs nyeste framskriving (2026) av fruktbarheten for Oslo.

Figur 4. Samlet fruktbarhetstall (SFT). Statistikk (2009-2025) og framskrevet (2026-2050).

³ **SFT – samlet fruktbarhetstall** er et tverrsnittsmål som viser hvor mange barn kvinner i gjennomsnitt vil føde i løpet av sin fertile alder, dersom det aktuelle årets fødselsmønster holder seg konstant. SFT summerer de aldersspesifikke fruktbarhetsratene for ett enkelt kalenderår. Tallet gir et raskt, øyeblikkelig bilde av kortsiktige endringer og svingninger i fødselstallene, men kan påvirkes sterkt av om folk velger å utsette eller framskynde det å få barn (i motsetning til kohortfruktbarheten som er et mer langsiktig mål på gjennomsnittlig antall barn kvinner i ulike årskull (kohorter) har fått i løpet av hele sin fertile alder).

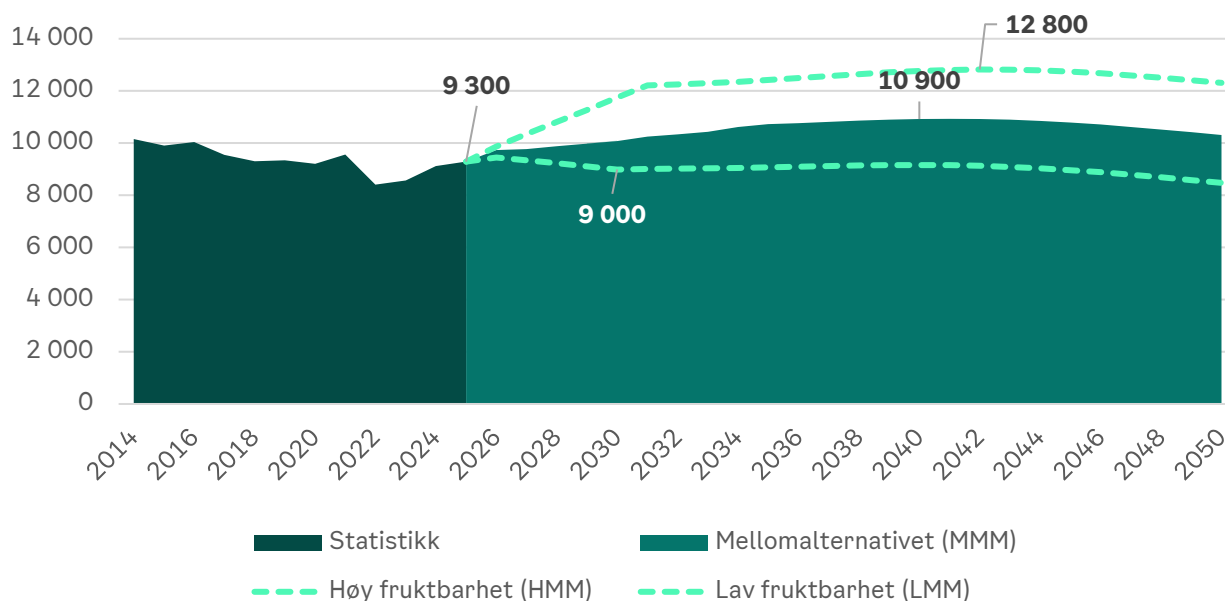
I alternativet med høy fruktbarhet (HMM) har vi lagt oss på linje med SSBs høyalternativ fra 2026. I dette alternativet øker SFT gradvis opp til 1,69 i 2031.

I alternativet med lav fruktbarhet (LMM) synker SFT til 1,25 i 2030 og ut perioden. Dette fruktbarhetsnivået tilsvarer det som var i Oslo i 2022 og 2023, og som er det laveste som er målt i Oslo. SSBs lavalternativ for Oslo ligger enda lavere enn dette (1,07).

3.1.1 Resultater ved ulike fruktbarhetsscenarioer

Resultatene for både mellomalternativet og høyalternativet gir flere fødte barn i årene som kommer. I mellomalternativet øker antall fødte fra dagens nivå på rundt 9 300 barn i året, til i underkant av 11 000 rundt år 2040. I høyalternativet er veksten i antall fødte større, på det meste over 12 800 fødte barn i året. I lavalternativet ligger fruktbarhetsnivået litt under dagens nivå, som gir rundt 9 000 fødte barn årlig. I alle de tre scenarioene er det ventet en liten nedgang i antall fødte mot slutten av perioden, som skyldes at antall kvinner i de mest fruktbare alderstrinnene forventes å synke.

Figur 5. Antall fødte barn, statistikk 2014-2025 og framskrevet 2026-2050 i 3 alternativer (høy, mellom og lav fruktbarhet)

Det lave fruktbarhetsnivået som har vært i Oslo de siste årene, gir en nedgang i antall barn. For barna som er i barnehagealder (1-5 år) har nedgangen allerede vart i en del år, og antall barneskolebarn (6-12 år) har også gått ned de siste årene. Antall ungdommer vil synke i årene som kommer, etter hvert som de små barnekullene fra de seneste årene blir ungdommer. Nedgangen i ungdommer de nærmeste årene gjelder i alle fruktbarhetsscenarioene, fordi det er en konsekvens av noe som allerede har skjedd (færre fødte barn), og en endring i fruktbarhet de nærmeste årene vil ikke påvirke de eldste barnegruppene før langt ut i framskrivingsperioden.

I mellom- og høyalternativet vil antall barn vokse utover i framskrivingsperioden, først blant 1-5-åringene (allerede fra 2027), deretter blant de eldre barna noen år senere. I lavalternativet vil ikke nedgangen i antall barn bli erstattet av en betydelig økning, men barnegruppene vil holde seg på et lavt nivå resten av perioden.

Figur 6. Framskrevet antall barn i tre ulike alternativer (høy-, mellom- og lav fruktbarhet).

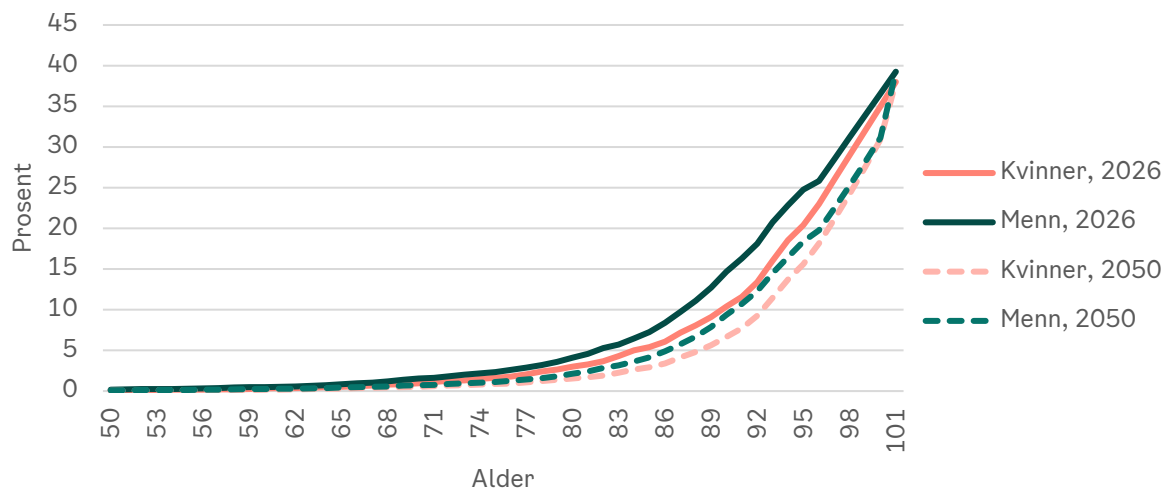

3.2 Dødelighet

I framskrivingsmodellen benyttes dødssannsynligheter fordelt på alder, kjønn og bydel til å beregne antall døde per år i framskrivingsperioden. Dødssannsynlighetene beregnes ut fra statistikk over døde de siste fem årene.

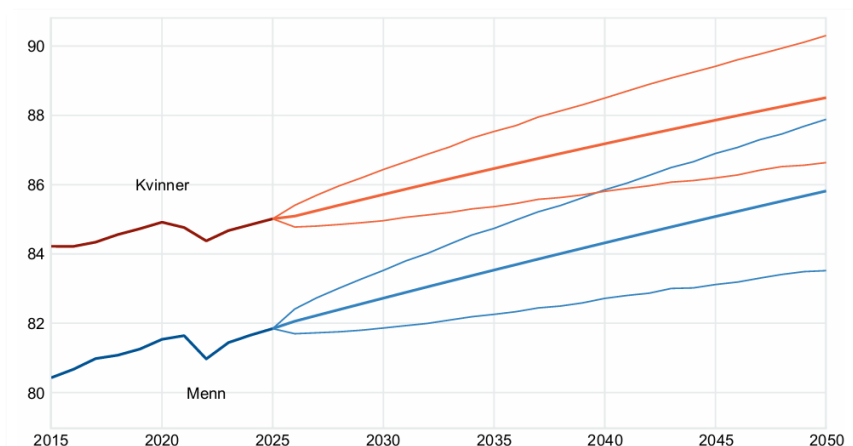
I mangel på robuste bydelstall for de eldste alderstrinnene beregner vi først dødssannsynligheter for Oslo som helhet. For å ta høyde for bydelsforskjeller justeres disse med en bydelsvekt basert på variasjon mellom bydeler i tiårs aldersgrupper. For de aller eldste, der tallgrunnlaget er svakt, interpolerer vi dødssannsynlighetene fra 96 års alder til de flater ut på 50 prosents dødssannsynlighet ved 110 års alder.

Figur 7. Beregnet dødssannsynlighet etter alder for kvinner og menn i Oslo. 2026 og 2050.

Dødssannsynlighetene forventes å synke framover i takt med økende levealder. Derfor nedjusteres de gradvis utover i framskrivingsperioden, ved å kopiere endringsratene SSB bruker i sine framskrivninger. Utviklingen i forventet levealder i Oslo følger dermed samme bane som i SSBs befolkningsframskrivninger. Figur 8, hentet fra SSBs rapport, viser forventet utvikling i levealder i tre alternativer for Norge. I Oslos framskriving benytter vi de samme utviklingsbanene som i SSBs figur, men med et startpunkt som tilsvarer Oslos forventede levealder, som ligger om lag et halvt år høyere enn for landet som helhet. Som figuren viser, har selv lavalternativet en økning i forventet levealder, men betydelig svakere enn utviklingen vi har hatt historisk i nyere tid.

Figur 8. Utvikling i forventet levealder ved fødsel etter kjønn for Norge. Tre alternativer (høy, mellom og lav). Hentet fra SSB-rapport 2026/22.

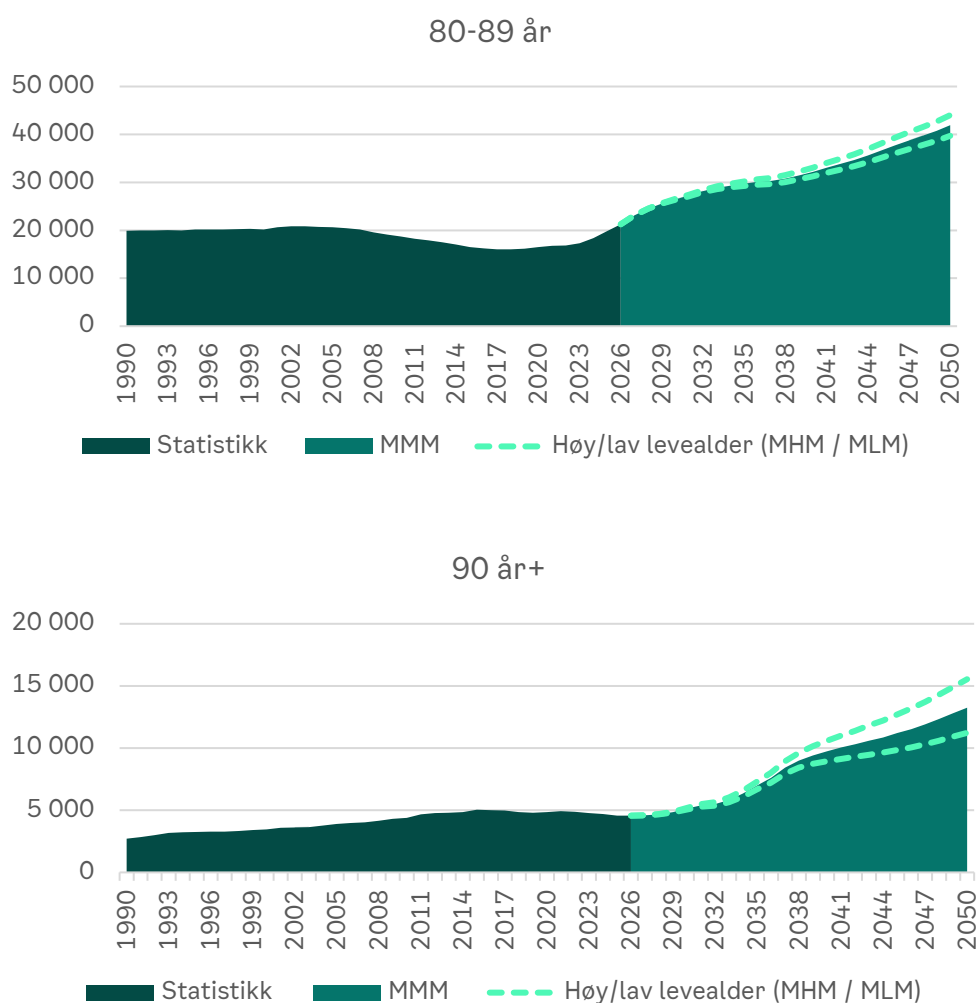

Kilde: Leknes, S. & Løkken, S. A. (2026). Befolkningsframskrivninger for kommunene 2026. Rapporter 2026/22. Statistisk sentralbyrå

3.2.1 Resultater ved ulike dødelighetsscenarioer

Til tross for fortsatt økende levealder og fallende dødssannsynligheter, forventer vi at antallet døde i Oslo vil øke gjennom framskrivingsperioden. De store etterkrigskullene passerer 80 år allerede tidlig i perioden, noe som vil gi en markant vekst i de eldste aldersgruppene de neste årene. Hvor kraftig økningen blant eldre blir på lengre sikt, avhenger av hvordan dødeligheten utvikler seg over tid.

Figur 9. Framskrevet antall personer 80-89 år og 90 år+ i tre ulike alternativer (høy, mellom og lav).

I mellomalternativet øker antall 80-89-åringer fra litt over 21 000 i 2026 til 42 000 i 2050. Med høy forventet levealder blir det om lag 2 100 flere 80-89-åringer i 2050, mens lav forventet levealder gir omtrent 2 200 færre.

Antallet personer 90 år og eldre øker fra dagens nivå på 4 500 til over 13 000 i 2050 i mellomalternativet. Høyalternativet og lavalternativet ligger henholdsvis rundt 2 000 over og under dette nivået.

På kort sikt er forskjellene mellom scenarioene av liten betydning, men fra andre halvdel av framskrivingsperioden og utover viser grafen at de ulike dødelighetsanslagene gir merkbare utslag i antall eldre.

3.3 Nettoinnflytting

Nettoinnflyttingen til Oslo, dvs. all innflytting fratrasket all utflytting, beregnes utenfor KOMPAS-modellen i en egen flyttemodell. Av alle forutsetningene i framskrivingsmodellen er nettoinnflytting den som har størst betydning for befolkningsveksten i perioden. Den påvirker særlig aldersgruppen 18–40 år. Selv om personer i alle aldre flytter, er det unge voksne som oftest er på flyttefot.

Bak nettoinnflyttingen ligger et stort flyttevolum: både inn- og utflyttinger er langt høyere enn for eksempel antall fødte og døde. De siste årene har det flyttet 40 000–50 000 personer hver vei (inn og ut av kommunen), mens antall fødte har ligget rundt 9 000–10 000 og antall døde rundt 4 000. Fordi flyttestrømmene inn og ut av Oslo er så store, kan selv små endringer i folks flyttetilbøyelighet gi betydelige utslag i nettoinnflyttingen og dermed også i befolkningsveksten.

Nettoinnflyttingen til Oslo har variert kraftig de siste 20 årene, og de seneste årene har ikke vært noe unntak. Denne variasjonen er hovedårsaken til at befolkningsveksten kan svinge mye fra år til år.

3.3.1 Om flyttemodellen

Forutsetningen om framtidig netto innflytting til Oslo er basert på beregninger gjort i en flyttemodell utviklet av Oslo kommune med bistand fra forskningsavdelingen i SSB. Modellen beregner årlige befolkningsendringer i to regioner (1. Oslo, 2. Resten av landet) ved hjelp av fødselsfrekvenser, dødssannsynligheter og flytterater. I modellen benyttes flytterater basert på flyttestatistikken de siste 10 årene for ettårige aldersgrupper, kjønn og fire landgrupper. Den beregnede nettoflyttingen forandrer seg fra år til år som følge av at aldersstruktur, størrelsen på innvandrerbefolkning og størrelsesforholdet mellom Oslo og resten av landet, utvikler seg gjennom framskrivingsperioden.

Inn- og utvandring beregnes også i flyttemodellen, men på en litt annen måte. Beregningen av framtidig innvandring og utvandring tar utgangspunkt i SSBs nasjonale befolkningsframskriving. I flyttemodellen tildeles Oslo bestemte andeler av SSBs anslag for nasjonal inn- og utvandring, basert på statistikk for de siste 10 årene.

SSB beregner innvandringen til Norge ved hjelp av en egen økonometrisk modell⁴. I modellen bestemmes innvandringen av:

- Inntekt i Norge sammenlignet med andre deler av verden, målt i kjøpekraftsjustert brutto nasjonalprodukt (BNP) i nominell verdi per innbygger
- Arbeidsledighetsrate i Norge og i landgruppe 1 og 2 (L1 og L2, se nedenfor)
- Antall innvandrere (fra samme landgruppe) som allerede befinner seg i Norge
- Befolkningsutviklingen i tre ulike landgrupper
 - L1: Vest-Europa, Canada, USA, Australia og New Zealand
 - L2: Nye EU-land fra Øst-Europa
 - L3: Resten av verden, dvs. Øst-Europa utenfor EU, Afrika, Asia, Latin-Amerika og Oseania (utenom Australia og New Zealand)

3.3.2 Beregninger i flyttemodellen

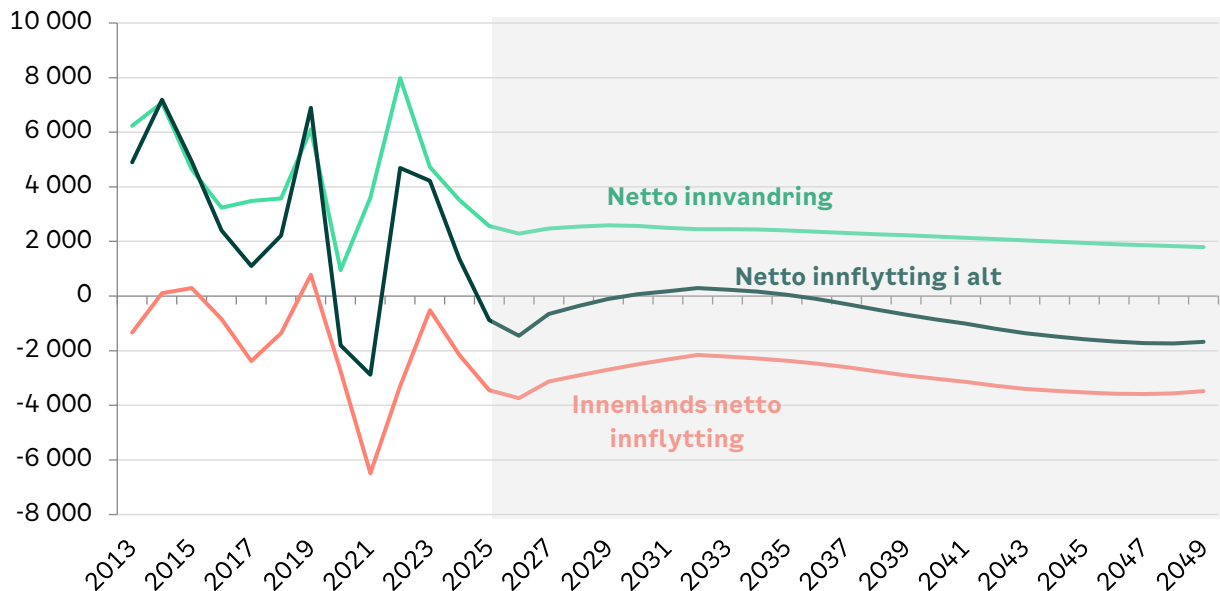
SSBs anslag for nasjonal inn- og utvandring fra den siste befolkningsframskrivingen deres, er viktig input til Oslo kommunes flyttemodell. Anslagene for nasjonal innvandring er laget med den økonometriske modellen, beskrevet ovenfor, og legger til grunn en noe lavere innvandring enn vi har sett de siste 10-20 årene. Dette skyldes en forventning om at arbeidsinnvandringen, særlig fra EU, vil ligge på et langt lavere nivå enn foregående 10-20 årsperiode. Flere europeiske land opplever nå knapphet på arbeidskraft, og forskjellen mellom lønnsnivået i Norge og flere sentral- og østeuropeiske land har blitt redusert de siste årene. En gradvis svekkelse av Norges petroleumsbaserte økonomi ventes på sikt å påvirke inntektsnivå og arbeidsledighet og dermed redusere Norges attraktivitet for arbeidsinnvandring. SSB forutsetter imidlertid at innvandringen fra Afrika, Asia og Øst-Europa utenfor EU vil holde seg på et relativt høyt nivå, og dermed stå for mesteparten av innvandringen i framskrivingsperioden.⁵

Når det gjelder innenlands nettoinnflytting til Oslo, forutsetter vi at det aldersspesifikke flyttemønsteret vi har sett de siste ti årene, vil fortsette gjennom framskrivingsperioden. Dette innebærer at netto innenlands innflytting øker noe fra dagens nivå, før det gradvis avtar på lang sikt ettersom innflyttingen til Oslo forventes å flate ut. Landets befolkning eldes, og andelen 20–29-åringer, den mest flytteaktive gruppen, vil bli stadig mindre. Gitt uendret flyttemønster betyr det at utflyttingen fra Oslo på sikt øker noe mer enn innflyttingen.

⁴ SSBs økonometriske modell for beregning av innvandring er dokumentert i: Cappelen, Å., Skjerpen, T. & Tønnessen, M. (2015). Forecasting immigration in official population projections using an econometric model. *International Migration Review*, 49(4), 945–980.

⁵ Tømmerås, A. M., Thomas, M. J., Skjerpen, T. & Pham, D. Q. (2026). Nasjonale befolkningsframskrivninger 2026. Rapporter 2026/21. Statistisk sentralbyrå

Figur 10. Nettoinnflytting til Oslo. Statistikk (2013–2025) og beregnet framtidig nettoinnflytting (2026–2050) fordelt på nettoinnvandring og innenlands nettoinnflytting. Mellomalternativet.

Samlet viser beregningen av nettoinnflyttingen til Oslo en nedadgående trend gjennom framskrivingsperioden. Årsaken er både forventet nedgang i arbeidsinnvandringen og lavere innenlands nettoinnflytting som følge av en aldrende befolkning i hele landet.

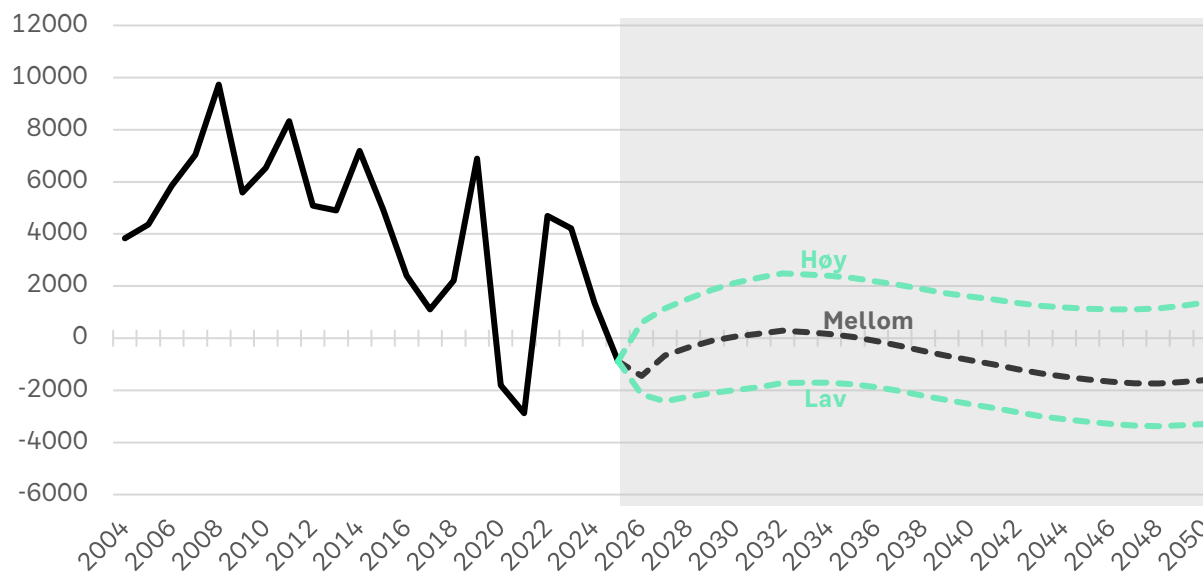
Det er likevel fullt mulig å tenke seg andre scenarioer som kan gi både høyere og lavere nettoinnflytting. I årets framskrivninger er det derfor laget tre alternative flytteforutsetninger.

Mellomalternativet: Flytteratene for flytting innenlands er i hovedsak beregnet med de siste 10 årene som estimeringsperiode. For beregning av flytting det første framskrivingsåret, altså 2026, har vi brukt en femårs estimeringsperiode, men nivåjustert i henhold til flyttetall for første halvår. Flytteratene svinger en del, og vi avstemmer derfor mot de ferskeste tallene for å fange opp flyttetrenden vi ser nå. For de neste fem årene i framskrivingen benyttes to ulike sett med flytterater, ett med to års estimeringsperiode, og ett med ti års estimeringsperiode. Ratene basert på siste ti år blir gradvis faset inn. For inn- og utvandring er det SSBs mellomalternativ for nasjonal inn- og utvandring som ligger til grunn for beregningen gjennom hele perioden. I mellomalternativet har nettoinnflyttingen først en økende tendens de første årene, før den gradvis snur og får en synkende tendens over tid.

Lavalternativet: Her har vi benyttet SSBs alternativ for lav nasjonal innvandring som input i flyttemodellen. Det resulterer i en bane som ligger 1 500-2 000 personer per år lavere enn mellomalternativet.

Høyalternativet: Her har vi benyttet SSBs alternativ for høy nasjonal innvandring som input i flyttemodellen. Det resulterer i en bane som ligger 2 000-3 000 personer per år høyere enn mellomalternativet.

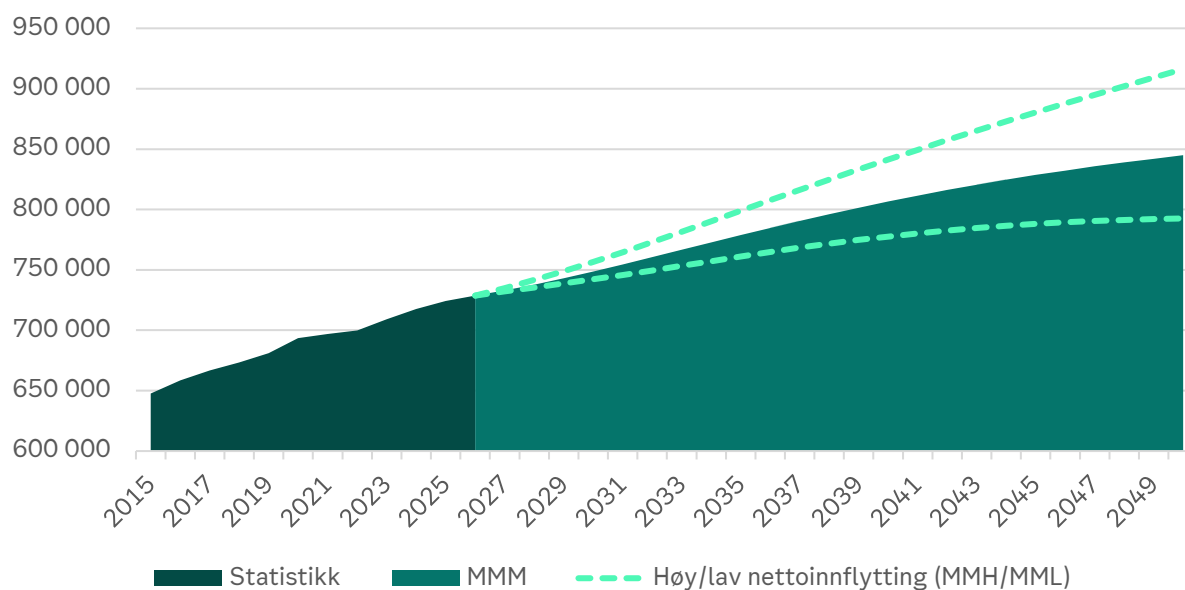
Figur 11. Utviklingsbaner for nettoinnflytting til Oslo. Statistikk (2004-2025) og beregnet (2026-2050). Høy-, lav- og mellomalternativet.

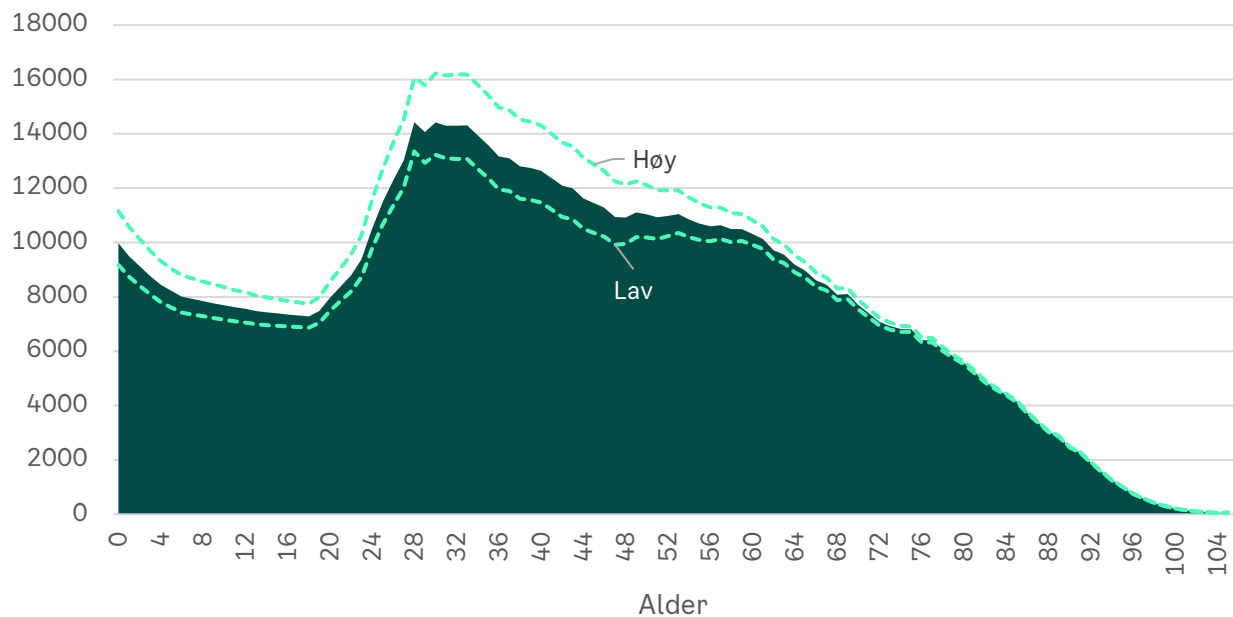
3.3.3 Resultater ved ulike scenarioer av nettoinnflytting

Netto innflytting er den forutsetningen med størst påvirkning på folkemengden totalt (figur 12). Der forutsetningene for fødte og døde i hovedsak er relevante i hver sin ende av aldersspennet, er nettoinnflyttingen mest relevant for voksne under 40 år (figur 13).

Figur 12. Folkemengde i Oslo. Statistikk, 2015-2026, og framskrevet, 2027-2050. Mellomalternativet (MMM) og høy/lav nettoinnflytting (MMH og MML).

Figur 13. Framskrevet aldersfordeling i 2050 ved tre ulike scenarioer for nettoinnflytting.

3.4 Boligbygging

Hvert år utarbeider Plan- og bygningssetaten et anslag for forventet boligbygging i et 20–30 årsperspektiv, kalt «boligregnskapet». Boligregnskapet er spesielt utarbeidet for bruk i befolkningsframskrivingen. Hensikten med å inkludere anslag for framtidig boligbygging i modellen er å gjøre flyttesimuleringen mer realistisk, både for intern flytting i byen og for fordeling av innflyttere. Boligregnskapet har dermed en viktig rolle i hvordan befolkningen fordeles på bydeler og delbydeler i framskrivingen.

Til forskjell fra de andre forutsetningene (fruktbarhet, dødelighet og nettoinnflytting) lages det kun ett scenario for boligbygging. Flere alternativer kunne i teorien vært laget, men vi har vurdert det som lite hensiktsmessig. Boligregnskapet styrer ikke nivået på byens samlede befolkningsvekst, men brukes til å fordele veksten geografisk. Alternative boligbyggescenarioer ville først og fremst vært relevante på lokalt nivå (bydel eller delbydel), og ville lett ført til en uoversiktlig mengde scenarioer. Selv uten ulike boligbyggealternativer er det viktig å være klar over at framtidig boligbygging er usikker, og at både byggetakt og antall boliger kan bli annerledes enn lagt til grunn i framskrivingene.

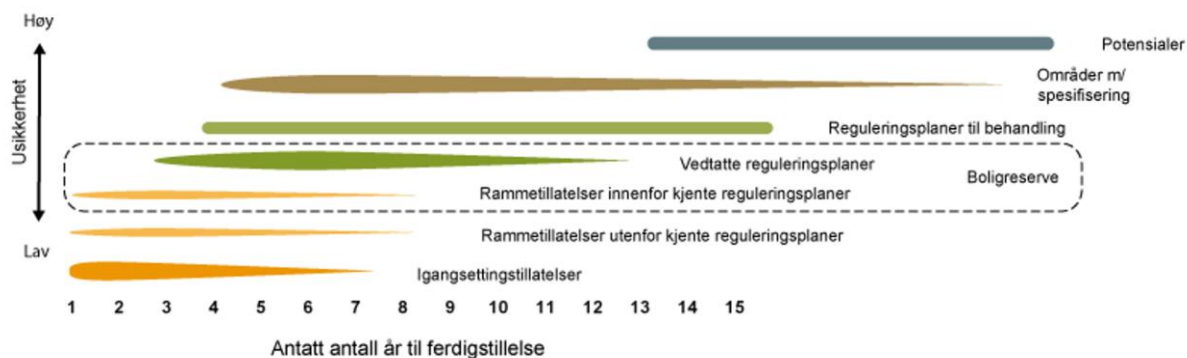
3.4.1 Boligregnskapet

I hovedtrekk består boligregnskapet av data som hentes fra enten bygningsmatrikkel eller planer. Datamaterialet spenner fra det mest sikre, bygg med mottatt brukstillatelse eller igangsettelsestillatelse, til det mest usikre, potensialer i utviklingsområder i kommuneplanen.

I hver kategori er det mange individuelle kilder til boligbygging, som byggesaker i ulike faser, planforslag inndelt etter planfasen de er i, vedtatte detaljreguleringer og områdeplaner. Til sammen utgjorde kildene, i 2026, om lag 98 000 boliger, til fordeling over tid og rom.

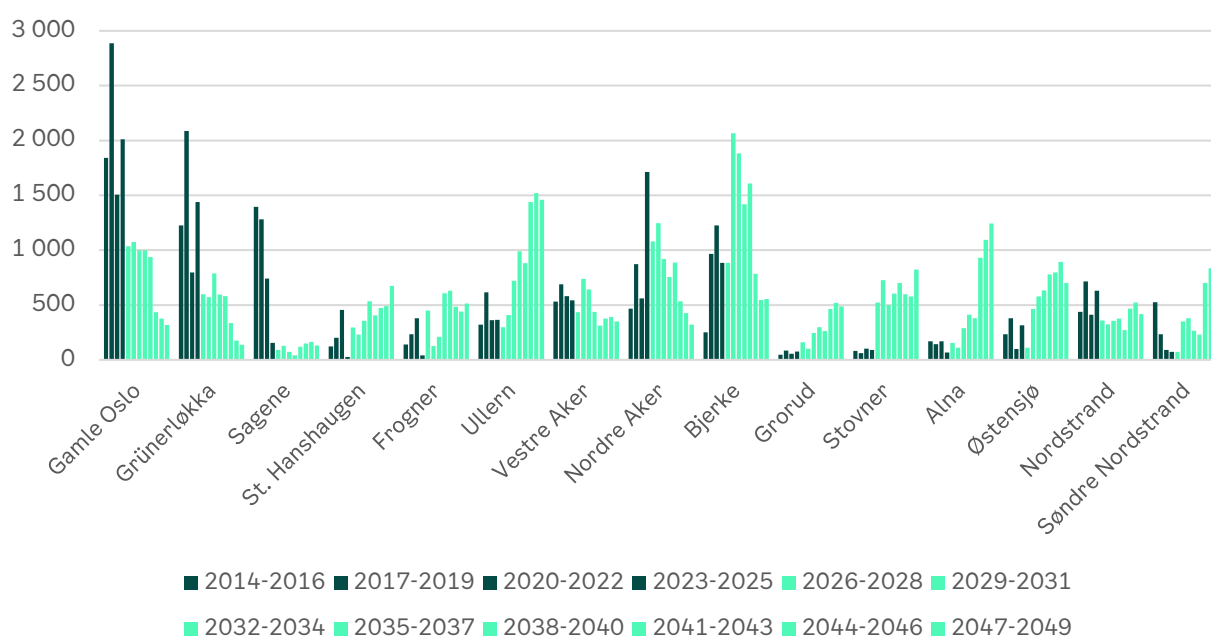
Alle kilder har en geometri (et bygningspunkt eller en planflate), som gjør det mulig å fordele boligene geografisk, samt beregne overlapp mellom kildene. I boligregnskapet vil kilder som overlapper, f.eks. forslag til en detaljregulering innenfor en vedtatt områdeplan, trekkes fra hverandre slik at det ikke blir dobbelttelling. Som hovedregel vil sikrere kilder gå foran mer usikre kilder.

Figur 14. Anslag for boligbygging fordelt på plankategorier og antatt antall år til ferdigstillelse.

Hver kategori framskrives ved hjelp av fordelingsnøkler som er basert på erfaringstall og analyser. Disse angir hvor stor del av boligene i hver kategori som kan forventes å bli realisert hvert år i framskrivingsperioden. Det er viktig at resultatet fungerer på en god måte i befolkningsframskrivingene. Derfor justeres fordelingsnøklerne for å jevne ut svingninger fra år til år og for å unngå opphoping av boliger i små geografiske områder innenfor enkeltår.

Figur 15. Boligbygging i treårsperioder etter bydel. Statistikk 2014-2025, framskrevet 2026-2049.

De siste årene har hovedvekten av boligbyggingen kommet i indre by⁶. Det antas at boligbyggingen utover i framskrivingsperioden vil avta i indre by og øke i ytre by, særlig i utviklingsområdene i kommuneplanen. Det er særlig bydelene Bjerke, Alna og Søndre Nordstrand som antas å få mye boligbygging på sikt.

Selv om boligbyggingsanslaget bygger på foreliggende planer for de nærmeste årene, vil framdriften i stor grad påvirkes av markedssvingninger. Dette gjør det utfordrende å anslå antall boliger som vil bli ferdigstilt fra år til år.

3.4.2 Resultater på bydel

Befolkningsframskrivingen per bydel påvirkes i stor grad av hvor boligbyggingen forventes å komme. Mesteparten av byggingen er lagt til de ytre bydelene, og det er også her veksten i befolkningen er sterkest i framskrivingen. Denne utviklingen reflekterer både den forventede boligbyggingen, alderssammensetningen i disse områdene og historiske flyttemønstre, der flytteaktiviteten varierer mellom aldersgrupper.

Figur 16. Folkemengde per bydel. Statistikk 2015-2026 og framskrevet 2027-2050 (mellomalternativet).

⁶ Indre by: bydelene 1-5, Gamle Oslo, Grünerløkka, Sagene, St. Hanshaugen, Frogner

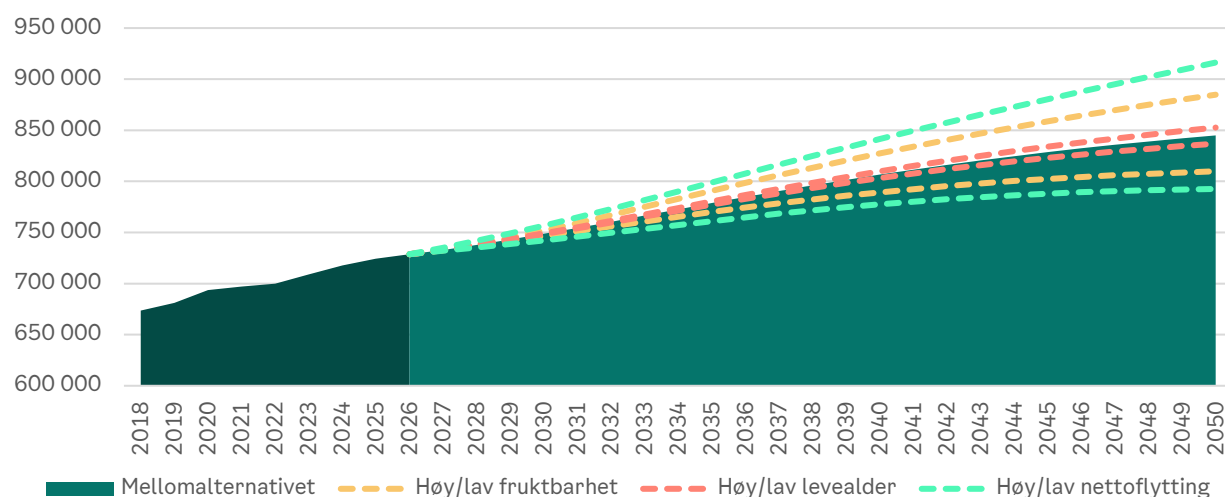
Ytre by: bydelene 6-15, Ullern, Vestre Aker, Nordre Aker, Bjerke, Grorud, Stovner, Alna, Østensjø, Nordstrand, Søndre Nordstrand

4 Scenarierne sammenlignet

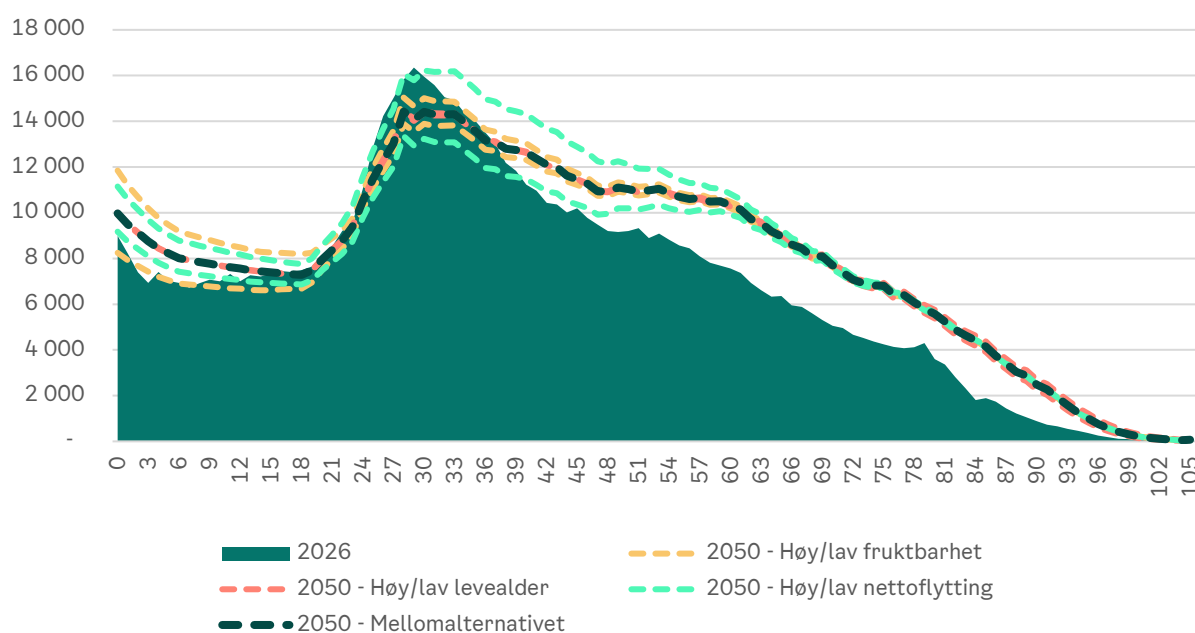
Vi forventer fortsatt befolkningsvekst i Oslo gjennom hele framskrivingsperioden, men en mer dempet vekst enn de siste 20 årene. Årsaken til dette er at både fruktbarheten og nettoinnflyttingen til Oslo forventes å ligge forholdsvis lavt fram mot 2050.

Gitt forutsetningene i mellomalternativet ender framskrivingen på 845 000 innbyggere i 2050. Scenarierne med høy og lav nettoinnflytting avviker mest fra dette, med henholdsvis 916 000 og 793 000 innbyggere i 2050.

Figur 17. Folkemengde i Oslo. Statistikk, 2015-2026, og framskrevet, 2027-2050 etter scenario.

Figur 18. Aldersfordeling i 2026 og framskrevet aldersfordeling i 2050 med ulike alternativer.

Veksten forventes å bli sterkest i den eldre delen av befolkningen, uavhengig av scenario. Utover dette gir de ulike scenarioene forskjellige aldersprofiler: Høy og lav fruktbarhet slår først og fremst ut i barnebefolkningen. Høy og lav nettoinnflytting påvirker et bredere aldersspenn, særlig unge voksne, men også barn, både fordi barn flytter sammen med familiene sine, og fordi færre kvinner i fruktbar alder gir færre fødsler. Scenarioene for høy og lav dødelighet skiller seg minst fra mellomalternativet og avviker først ved de aller eldste aldersgruppene.

5 Endringer i geografiske inndelinger

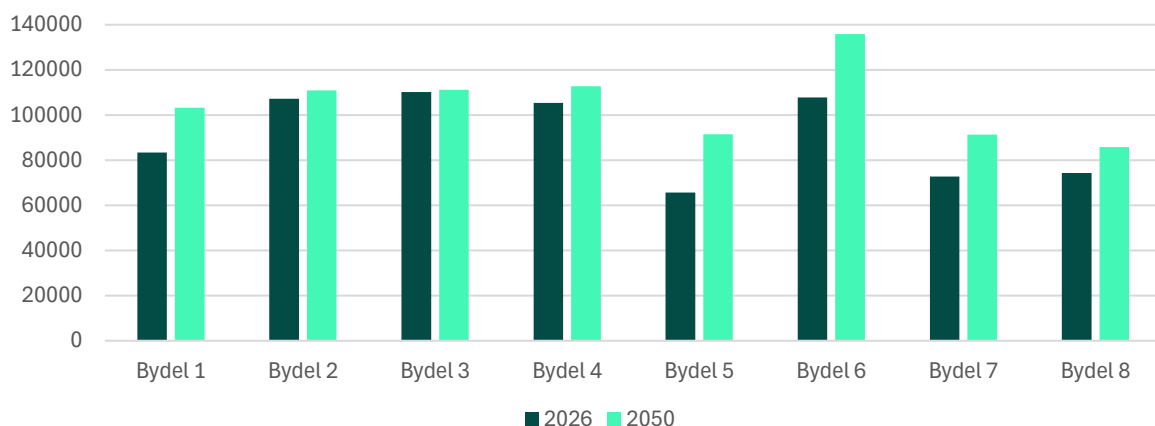
5.1 Kommende bydelsreform

Fra 1.1.2028 får Oslo ny bydelsinndeling, og går fra dagens 15 til 8 nye bydeler. For å imøtekomme behov for befolkningstall etter ny bydelstruktur i forbindelse med planlegging, er det laget en tabell der framskrivingene er fordelt på nye bydeler.

Befolkningsframskrivingen er laget på dagens inndeling i 98 delbydeler, og tabellen på ny bydelsinndeling tar derfor utgangspunkt i disse tallene. Befolkningen i delbydeler som ligger helt innenfor én ny bydel flyttes uendret, mens befolkningen i delbydeler som blir splittet mellom flere nye bydeler fordeles etter hvor stor andel som havner i hver av de nye bydelene (se vedlegg 1). Metoden kan gi en liten skjevhet i alderssammensetningen i enkelte små områder, men vil ha lite å si på bydelsnivå.

Tabellen med resultater på kommende bydelsinndeling ligger i [Oslo kommunes statistikkbank](#), sammen med andre tabeller fra framskrivingene, med inndelinger etter alder, kjønn og de ulike scenarioene.

Figur 19. Folkemengde etter ny bydelsinndeling fra 1.1.2028. Statistikk 2026 og framskrevet 2050 (mellomalternativet).

De nye bydelene har foreløpig bare nummer, men vil få offisielle navn i løpet av året. Man kan se de nye bydelsgrensene i [Oslokartet](#) til Oslo kommune.

I tabellen med nye bydeler er befolkningen i Sentrum og Marka plassert i bydelene med administrativt ansvar for områdene. For dagens Sentrum delbydel (1 500 personer per 1.1.2026) er mesteparten av befolkningen lagt til nye bydel 2 (84 prosent) og en mindre del til bydel 3 (16 prosent). Markas befolkning får i dag tjenestene sine fra seks ulike bydeler. I den nye tabellen har vi valgt å videreføre bydelstilhørigheten slik at områdene (grunnkretsene) følger sin nåværende administrative bydel inn i ny inndeling. Det gir en fordeling av Markas befolkning (1 700 personer per 1.1.2026) på fire nye bydeler; bydel 1 (42 prosent), bydel 4 (52 prosent), bydel 6 (1 prosent) og bydel 7 (5 prosent). Her kan det komme endringer senere.

5.2 Uten registrert adresse

Det er til enhver tid noen personer som ikke har en kjent adresse, men som formelt er bosatt i Oslo. Disse personene er ikke plassert i en delbydel/bydel i statistikken fra SSB, men inngår i kategorien «Uten registrert adresse». KOMPAS-modellen som befolkningsframskrivingene er laget i, fungerer bare for faktiske, fysiske steder, og modellen har derfor fordelt personer uten registrert adresse jevnt utover byens geografi. Dette har gitt et lite avvik fra folkemengdestatistikken på delbydels-/bydelsnivå i startåret for framskrivingen, og også komplisert analyser av treffsikkerheten. Fra 2026 har vi derfor innført kategorien «Uten registrert adresse» i de geografiske inndelingene (delbydeler og bydeler) i tabellene som vi publiserer.

For å trekke ut personer fra resultatene i KOMPAS til kategorien «Uten registrert adresse», er det tatt utgangspunkt i andelen bosatte personer i Oslo uten kjent adresse i Folkeregisteret per 1.1.2026 (2 170 personer, eller 0,3 prosent av befolkningen). Alders- og kjønnsfordelingen i denne gruppen er kjent. For startåret i framskrivingen (2026) kan vi trekke ut det nøyaktige antallet som er spredd utover delbydelene, etter en nøkkel som ligger i modellen. For de påfølgende årene i perioden, vokser antallet i kategorien «Uten registrert adresse» i takt med framskrevet folkemengde, så andelen holdes konstant på 0,3 % i alle scenarioer og alle år. Alders- og kjønnsprofilen fra 2026 beholdes.

Personer uten registrert adresse skiller seg fra resten av befolkningens alders- og kjønnsfordeling, med spesielt mange menn i yrkesaktiv alder, og få eldre personer. Gruppen har gjerne en løsere tilknytning til landet og mange kan ha flyttet ut av landet uten å melde fra, mens registreringen henger etter.

Antall personer i gruppen uten registrert adresse har variert mye fra år til år, og påvirkes blant annet av Skatteetatens arbeid med Folkeregisteret og innsats for å finne personer uten kjent adresse. I 2015 var denne gruppen nesten 5 200 personer i Oslo, som var 0,8 prosent av befolkningen. Fram til 2024 gikk antallet, og andelen, ned til under 1 500 og 0,2 prosent. I framskrivingsperioden holdes andelen uten registrert adresse på 2026-nivå, altså 0,3 prosent. Det gir en gradvis økning fra 2 170 til like over 2 500 personer i 2050 i mellomalternativet.

Figur 20. Antall personer i kategorien Uten registrert adresse (URA). Statistikk 1.1.2015-2026 og framskrevet 1.1.2027-2050 (mellomalternativet).

